

ANNO DOMINI DCCCLXXV.

VULFADUS

BITURICENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA IN VULFADUM.

(Ex Gallia Christiana.)

VULFADUS Rodulpho suspectus est, anno 866, a Ca-ro Calvo imperatore, cuius filium Carolum annum educaverat, ut patet ex epistola ejusdem regis ad Nicolaum papam, paulo ante synodum Suessionensem scripta, cum ait: « Rodulfus, Bituricensis Ecclesiae archiepiscopus, nuper defunctus est, et ipsa Ecclesia sapienti et strenuo, virilique pastore indiget, propter quorundam levitatem morum et inconstantiam ipsius gentis. Unde consilio accepto, omnes episcopi, et fideles regni nostri, ipsaque etiam dioecesis, unanimiter in electione praedicti Vulfadi consenserunt. » Qui primo canonicus B. Mariæ et Rhemorum metropolis econsumus, eo nomine interfuit synodo apud Carisiacum an. 848. Clericus autem ordinatur ab Ebbone Rhemensi. Idcirco ad concilium Suessionense non comparere non valuit, ob ægritudinem qua detentus erat in monasterio S. Medardi; quamobrem Hincmarus archiepiscopus Sigoldum archidiaconum ad eum misit, qui libellum porrigeret a Vulfado libenter subscriptum; nihilominus id non obstitit quin cum sociis in ea synodo gradu privaretur. Attamen Nicolai papæ decreto ejus causa et collegarum retractari jussa est in concilio Suessiano III, an. 866, in qua pontifex maximus Herardo, Turonensi archiepiscopo, præcepit ut nisi Hincmarus Vulfadum et socios absolvat, synodi Patres jussu sedis apostolice id exsequantur. Qua re diligenter discussa, synodus epistolam scripsit ad papam, ut excusaret Hincmarum, quod non ausus fuisset sua et comprovincialium episcoporum auctoritate Vulfadum in pristinum honorem reducere, sed ejus re-

A stitutionem pontifici reservandam fore. Interim cum vacaret primatus Bituricensis ab obitu decessoris, Carolus Calvus Vulfadum episcopum renuntiavit, quem hactenus absque sedis apostolicae determinatione distulerat; unde et in epistola ejusdem regis ad eundem Nicolaum sic loquitur: « Quia fratrem Vulfadum, ut vestræ sanctitatis apices exponunt, moribus et scientia penes nos vigere conperimus, Biturigensem ecclesiam, ceu sanctæ paternitati vestræ alii litteris significavimus, quia dare absque apostolatus vestri determinatione distulimus, commendare sibi eamdem Ecclesiam cum rebus sibi pertinentibus acceleravimus, scilicet ut in destructione earum non tantum sœviens valeret quorumlibet pravorum instantia, quærantium diripere non sua, et vastare crudeliter aliena, » etc. Excusat autem Vulfadi promotionem acceleratum Carolus an. 869, et pallium archiepiscopi pro eo penit.

B Imperatoris precibus annuit Adrianus II, papa, epist. ix ad synodum Tricassinam IV, Nonas Febr. 868, qua Vulfado antistiti secundum priorem consuetudinem, usum pallii, ad genium et decus ecclesiæ sibi commissæ, concessit; primo episcopatus anno, inductione 14, regni Karoli 26, subscriptis cum aliis Galliarum præsulibus privilegio a synodo Suessionica collato, Sollemnissimè monasterio in Lemovicibus, ubi S. metropolis Bituricensis indignum episcopum se nuncupat. Diem clausit extreum Kalend. Aprilis an. 876, corpus sepulturæ mandatum in monasterio S. Laurentii, cum præfuisse annis decem.

VULFADI BITURICENSIS EPISCOPI EPISTOLA PASTORALIS

AD PAROCHOS ET PAROCHIANOS SUOS.

(Circa annum 870.)

(Apud Mabill., Analecta, pag. 100.)

Vulfadus, etsi indignus atque peccator, gratia tamen Dei sanctæ matris Bituricensis Ecclesiae episcopus, omnibus consacerdotibus et comministris, necnon universis Ecclesiae mibi commisse filiis, in Domino salutem. Solliciti semper, dilectissimi fratres, de salute vestra et de pretio animarum vestrum, qui in Ecclesia pastores vocamini, et gregem Domini reficere et providere debetis; rogamus vos

C et obsecramus, ut in his quæ ad mysterium vestrum pertinent, jugiter meditantes, lucrum animarum vobis commissarum omni intentione queratis, et custodias super populum Domini omni tempore habere studeatis. Officium ergo ministerii nostri est, ut utilia vobis et necessaria suadeamus, et proficia- si possimus, ostendamus. Itaque, dilectissimi, provi- dere debetis, ut quod nominamini esse contendatis.